

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/50/2024
Identifikačné číslo spisu:	4422010199
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4422010199.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 23. októbra 2024 v Bratislave v trestnej veci obvineného P. V. pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s použitím § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona o dovolaní obvineného P. V. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/52/2022, z 22. septembra 2022

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. V. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 4T/22/2022, z 19. mája 2022 bol obvinený P. V. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s použitím § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že najmenej od presne nezisteného času od roku 2018 až do 23. novembra 2021 si bez povolenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky zadovážoval a kupoval psychotropné látky v meste Sereď a na iných bližšie nezistených miestach, pre seba, ale aj pre iné osoby, tieto prechovával pri sebe a v mieste trvalého bydliska, kde ich predával za 10 eur za jednu dávku, alebo zadarmo dával ďalším osobám, a to najmä V. R., A. Š.É., R. W., Ľ. X., X. V., W. K. a A. K.J. staršiemu, pričom dňa 23. novembra 2021 mal pri sebe v zadnom vrecku nohavíc zatavenú plastovú striekačku s obsahom 111 mg kryštalického materiálu s obsahom účinnej látky viac ako 20 mg metamfetamínu, čo zodpovedá minimálne dvom obvykle jednorazovým dávkam drogy, pričom pervitín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to bol obvinenému P. V. uložený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, pri

súčasnej aplikácii § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Popri tom mu bol podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložený aj trest prepadnutia vecí (mobilného telefónu, SIM a pamäťovej karty) bližšie konkretizovanej v rozsudku. Zároveň súd obvinenému P. V. uložil podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 2 (dva) roky a podľa § 73 ods. 2 písm. d), ods. 4, § 74 ods. 1 Trestného zákona ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací rozsudkom, sp. zn. 4To/52/2022, z 22. septembra 2022 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 2 Trestného poriadku, zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o treste s tým, že podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a pri aplikácii § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu uložil aj trest prepadnutia vecí v rovnakom rozsahu ako súd I. stupňa. Odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený P. V. prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h), písm. i) Trestného poriadku, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením, sp. zn. 3Tdo/8/2024, zo 6. marca 2024 tak, že dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného zákona odmietol.

Následne podal proti rozsudku krajského súdu obvinený prostredníctvom obhajkyne Mgr. Patricie Urbanovej opätovné dovolanie s poukazom na údajné naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku [bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa].

Obvinený v opätovnom dovolaní v podstate namietal:

„Krajský súd v Nitre v rozsudku 4To/52/2022 na strane 6, 7 uvádza, že súd I. stupňa uložil trest za použitia mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona, avšak výrok o treste je nepreskúmateľný, pretože neobsahuje zodpovedajúce právne úvahy, ktoré viedli súd I. stupňa k záveru, že použitie trestnej sadzby určenej ustanovením § 172 odsek 2 Trestného zákona v rozsahu 10 - 15 rokov, by bolo pre páchatela neprimerane prísne a súčasne, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. S predmetným tvrdením a argumentáciou Krajského súdu v Nitre si dovoľím nesúhlasiť a nemôžem sa s ním vôbec stotožniť, a to z dôvodu, že Krajský súd v Nitre vo svojom rozsudku uvádza zavádzajúce a klamlivé informácie, s ktorými si pripravuje svoj podklad pre rozhodnutie (Najvyššieho súdu Slovenskej republiky).

Ak Krajský súd v Nitre uvádza a vytýka Okresnému súdu Nové Zámky, že nevyhodnotil dôsledne všetky kritériá rozhodné pre určenie výmery trestu, že neprihliadol na závažnosť konania, že hoci v prípadoch predchádzajúcich odsúdení sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený, avšak vo všetkých prípadoch ide o drogovú trestnú činnosť. Navyše Krajský súd v Nitre zistil, že rozsudok I. stupňa je v časti o výroku o treste, kde bolo použité mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona nepreskúmateľný, pretože neobsahuje zodpovedajúce právne úvahy, ktoré viedli súd I. stupňa k záveru, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom, t. j. určenej ustanovením § 172 odsek 2 Trestného zákona, t. j. v rozsahu 10 až 15 rokov by bolo pre páchatela neprimerane prísne a súčasne, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Krajský súd v Nitre podotýka, že podmienky určené vyššie citovaným ustanovením § 39 odsek 1 Trestného zákona na jeho aplikáciu musia byť splnené kumulatívne. Nedá sa stotožniť s touto argumentáciou Krajského súdu v Nitre, a to z dôvodov nasledovných. Ustanovenie § 39 odsek 1 Trestného zákona nie je ustanovenie, ktoré by podmieňovalo jeho aplikáciu splnením kumulatívne.

V rozsudku Okresného súdu Nové Zámky súd jasne uviedol prečo použil ustanovenie § 39 odsek 1 Trestného zákona (strana 5). Zároveň sa Okresný súd Nové Zámky dôsledne riadil aj ustanovením § 39 odsek 3 písmena c) Trestného zákona a páchatelovi uložil trest odňatia slobody na 7 rokov, teda dodržal

výšku trestnej sadzby uvedenú v § 39 odsek 3 písmena c) Trestného zákona, ktorá je 5 rokov. Vzhľadom na horeuvedené mám za to, že Krajský súd v Nitre postupoval arbitrárne a za použitia klamlivej informácie uviedol, že súd I. stupňa neuviedol, prečo použil ustanovenie § 39 odsek 1 Trestného zákona, čo je v rozpore s informáciami z rozsudku I. stupňa, a to z dôvodu, že súd I. stupňa veľmi jasne na strane 5 rozsudku uviedol dôvody, ktoré ho viedli k použitiu predmetného ustanovenia § 39 odsek 1 Trestného zákona.

Som toho názoru, že ak Krajský súd v Nitre v rozsudku na strane 7 uvádza, že obžalovaný opakovane pácha drogovú trestnú činnosť a toto svoje tvrdenie použije na odôvodnenie rozsudku, je toto konanie Krajského súdu v Nitre nezákonné z dôvodu, že na zahladené odsúdenie sa v konaní nemá a nesmie prihliadať a už vôbec toto nemôže slúžiť v neprospech odsúdeného. Okresný súd Nové Zámky na túto skutočnosť zákonne správne neprihliadal, ale Krajský súd v Nitre práve naopak prihliadol na tieto skutočnosti a v rozsudku uviedol, že prekážkou pre použitie ustanovenia § 39 odsek 1 Trestného zákona je práve skutočnosť, že obžalovaný už bol v minulosti odsúdený. Tvrdenie Krajského súdu v Nitre o tom, že predchádzajúce odsúdenie je prekážkou pre použitie ustanovenia § 39 odsek 1 Trestného zákona, je nezákonné a je nezákonné brať ako prítiažujúcu okolnosť respektíve v neprospech odsúdeného tú skutočnosť, že bol v minulosti odsúdený, ale sa na neho hľadá, ako keby odsúdený nebol. Krajský súd v Nitre prihliadol práve na zahladené odsúdenie ako aj na to, že Okresný súd Nové Zámky neuviedol, prečo použil ustanovenie § 39 odsek 1 Trestného zákona, aj keď to súd uviedol a odsúdil obžalovaného na 10 rokov odňatia slobody a zaradil ho na výkon trestu do stredného stupňa stráženia“. Obvinený P. V. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, po vyslovení porušenia zákona v jeho neprospech zrušil, z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, alebo z iného dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, napadnutý rozsudok krajského súdu a prikázal, aby súd vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý okrem zhrnutia priebehu dotknutého trestného konania (a obsahu samotného dovolania) konštatoval, že:

„Predchádzajúce dovolanie ods. P. V. z 1. decembra 2023, ktoré podal proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/52/2022, z 22. septembra 2022 a proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 4T/22/2022, z 19. mája 2022 z dovolacích dôvodov podľa § 371 odsek 1 písmeno c), písmeno g) písmeno h), písmeno i) Trestného poriadku, bolo uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Tdo/8/2024, zo 6. marca 2024, podľa § 382 písmeno c) Trestného poriadku odmietnuté.

Dovolanie podáva ods. P. V. z dôvodu, o ktorom už bolo dovolacím súdom rozhodnuté“.

Prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku) prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane

dovolacích dôvodov - striktne obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Tento dovolací dôvod môže byť naplnený v dvoch alternatívach spočívajúcich v tom, že obvinenému bol uložený

- trest vo výmere mimo zákonnej trestnej sadzby alebo
- taký druh trestu, ktorý trestný zákon nepripúšťa.

Uloženie trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa týka len tých trestov, ktoré majú odstupňovateľnú trestnú sadzbu vymedzenú zákonom - trest odňatia slobody (§ 46 Trestného zákona), trest domáceho väzenia (§ 53 Trestného zákona), trest povinnej práce (§ 54 Trestného zákona), peňažný trest (§ 56 Trestného zákona), náhradný trest odňatia slobody za peňažný trest (§ 57 ods. 3 Trestného zákona), trest zákazu činnosti (§ 61 Trestného zákona), trest zákazu pobytu (§ 62 Trestného zákona), trest zákazu účasti na verejných podujatiach (§ 62 Trestného zákona), trest vyhostenia (§ 65 Trestného zákona).

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu obvinenému pod minimálne povolenú výmeru trestu ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu pri odstupňovateľných druhoch trestov (odňatia slobody, domáceho väzenia, povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia).

Uložením takého druhu trestu, ktorý zákon nepripúšťa sa rozumie, uloženie takých trestov, ktoré popri sebe nemôžu byť uložené - § 34 ods. 7 Trestného zákona, ale aj napríklad uloženie trestu zákazu pobytu za nedbanlivostný trestný čin - § 62 ods. 2 Trestného zákona, uloženie trestu vyhostenia občanovi Slovenskej republiky - § 65 ods. 1 Trestného zákona alebo „podmienky na podmienku“ - § 49 ods. 2 Trestného zákona, či dokonca takého druhu trestu, ktorý v trestnom zákone vôbec nie je uvedený - trest pokánia a podobne.

Z obsahu posudzovaného dovolania vyplýva, že obvinený namieta odôvodnenie krajského súdu ohľadne nenaplnenia podmienok pre mimoriadne zníženie trestu, ku ktorému dospel okresný súd ako aj to, že krajský súd založil svoje rozhodnutie o prísnejšom treste na tom, že obvinený opakovane páchal drogovú trestnú činnosť, hoci išlo o zahladené odsúdenia, na ktoré podľa názoru obvineného súd nemal prihliadať. Tým obvinený v podstate namieta neaplikovanie mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o tvrdenie obvineného, že ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona nevyžaduje na jeho aplikáciu kumulatívne splnenie tam uvedených podmienok, najvyšší súd konštatuje, že tento názor obvineného je nesprávny.

Ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona stanovuje, že ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Citované ustanovenie obsahuje spojku „a“, ktorá podľa pravidiel logiky znamená, že obidve podmienky (pričom prvá z nich je vyjadrená alternatívna - buď okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a) musia

byť splnené súčasne. Ak jedna z týchto podmienok nie je splnená, ustanovenie nemožno aplikovať. Najvyšší súd dodáva, že v súlade s uvedeným krajský súd na stranách 6 až 7 rozsudku správne odôvodnil nemožnosť použitia tohto ustanovenia, keď zistil, že tieto podmienky nie sú splnené súčasne.

K námietke obvineného týkajúcej sa nemožnosti prihliadania na zahladené odsúdenia, poukazuje najvyšší súd na judikatúru, podľa ktorej zahladením odsúdenia alebo zákonnou fikciou neodsúdenia právne zaniká iba skutočnosť odsúdenia za trestný čin, ale nie aj sama skutočnosť, že páchatel' (skôr) spáchal trestný čin (R 7/1975).

Fikcia neodsúdenia nebráni tomu, aby súd pri hodnotení osoby páchatel'a prizeral na skutočnosť, že páchatel' v minulosti už spáchal trestný čin a vyvodil z tejto skutočnosti príslušné závery z hľadiska sklonu páchatel'a k trestnej činnosti, jeho vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným trestným zákonom, možnosti jeho nápravy a pod. (R 10/1974).

K predmetnej námietke je taktiež potrebné uviesť, že táto už bola riešená najvyšším súdom v predošlom dovolaní obvineného, a preto najvyšší súd len stručne zopakuje, že odvolací súd pri rozhodovaní o treste neprihliadal na zahladené odsúdenie obvineného ako na príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona, čo by bolo vzhľadom na právnu fikciu neodsúdenia neprípustné. Naopak, krajský súd rozhodoval na základe zistenia poľahčujúcej okolnosti spočívajúcej vo vyhlásení viny obvineného a oľutovania trestného činu, ktoré bolo zohľadnené uložením trestu na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby v zmysle § 172 ods. 2 Trestného zákona, t. j. vo výmere 10 rokov. Zahladienie odsúdenia tak krajský súd zohľadnil len pri hodnotení osoby obvineného a jeho sklonu k recidíve v súvislosti s posúdením (ne)možnosti mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, nie pri určovaní prísnejšieho trestu, a preto je táto dovolacia námietka právne neudržateľná.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (ako ani žiaden z dovolacích dôvodov v zmysle prvého odseku § 371 Trestného poriadku) nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona, v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný. Pokiaľ totiž súd vymeral trest v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona preto nezakladá žiadny dovolací dôvod (viď R 5/2011).

Povedané inými slovami: dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného zákona je naplnený len podľa jeho explicitného (výslovného) znenia a netýka sa primeranosti výmery uloženého druhu trestu, ak ide o trest, ktorého uloženie zákon v konkrétnej procesnej situácii pripúšťa a tento bol uložený v rámci zákonom ustanovenej výmery. Skôr vyjadrené platí aj „naopak“ (vice versa) - dôvodom dovolania podľa naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku je len uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa (R 86/2015).

V preskúmvanej trestnej veci bol obvinenému uložený taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol uznaný za vinného, pripúšťa. Rovnako tak výmera uloženého trestu je nepochybne, v rámci zákonnej trestnej sadzby. U obvineného sa postupom v zmysle § 38 ods. 3, ods. 8 Trestného zákona znižovala horná hranica trestu o jednu tretinu, v dôsledku prevažujúceho pomeru poľahčujúcich okolností, na 10 rokov až 13 rokov a 4 mesiace. Obvinenému bol pritom uložený trest odňatia slobody na samej dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby, a teda v jej rámci.

Zo strany dovolacieho súdu možno uzavrieť, že obvinenému bol rozsudkom odvolacieho súdu uložený trest odňatia slobody v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby v zmysle § 172 ods. 2 Trestného zákona [10 rokov až 15 rokov]. Zo skôr prezentovaných skutočností nachádzajúcich sa vyššie v konštatlačnej časti aktuálneho uznesenia dovolacieho súdu vyplýva, že dovolacie námietky obvineného sú v celom rozsahu nedôvodné a vecne nesúvisiace. Je totiž vylúčené, že by obvinenému bol uložený trest mimo zákonom uloženej trestnej sadzby, resp. taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin

nepripúšťa [ako predpokladá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku]. Zostáva zopakovať, že krajský súd uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere, ktorá je plne v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona, čo v žiadnom prípade nepredstavuje pochybenie hmotnoprávnej, resp. procesnej povahy (a toľôž nenapĺňa v naznačenom kontexte žiaden dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku).

Okrem toho, treba uviesť, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil plne v súlade s ustanovením § 168 Trestného poriadku presvedčivo a vyčerpávajúco.

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.